

ITSAS APARRAK NARAMA
Garazi Ansa Arbelaitz, 15 urte
Oiartzun

Itsaso nabarra,
ludia ttipitzen duen itsasoa,
ene behatzek laztantzen.

Eskua itxi,
baina
joan da,
ezin eutsi,
ezin neure egin.

Urrats bat aurrera
hondar hezean barna,
atzean,
oin lorratza
olatuak darama,
ene bizipenak
sentipenak
moduan.

Burua jalgi ortzira,
ilargia lotsati,
itsasoan du isla eder.

Itsaso aparra
ene zangoak laztantzen,
joan,
etorri,
joan..
ibilbide amaiezina,
kexatu,
unatu,
pausatu barik.

Beste urrats bat,
beste lorratz bat,
hau ere itsasoak darama
ez dit denbora gehiago eman gura
ez beste ahalegin baterako
ez eta akatsak zuzentzeko
benetan maitatzeko.

Gatibu nauka denborak
hareazko erlojutik erortzen den
hondar ale bakoitzeko,
ene bizi zatia darama,
eta ni hemen
isiltasunaren melodia xumea
dudalarik alboan,
ene hondar aleak noiz amaitu zain,
azken egunsentiaren zain.

Beldurraren zainek
bihotza didate ostu,
ezin jakin,
zer dudan zain,
zer espero,
soilik
iluntasuna.

Haizea zait mintzo
ene oroitzapen alai,
zein tristeez,
inoiz gauzatu ez diren
ametsez.

Beste urrats bat,
eta nola ez,
lorratz bat,
itsas aparrak
ortzimugaren bila doan
txalupatxorantz darama,
neure kostaldetik urrun.

Ekiak ilargia ezkutarazi du,
azken egunsentia bidean da,
bidean
uhinek ostu dizkidaten
ene azken hondar aleekin batera.